

HỒI THƯ NĂM MƯỜI LẤY RƯỢU HẠ ĐỊCH

Trong lúc Báo Văn đang cau mày suy nghĩ, thì trước sau, tả hữu như có tiếng sấm nổi kêu "ùm ùm" hoài. Mới thoáng nghe thì tiếng sấm đình tai ấy cứ ở các bốn ngọn núi xung quanh dồn đi dồn lại, nhưng lắng tai nghe kỹ thì tiếng kêu lại là bốn tiếng: "Hai thắng một bại, hai thắng một bại"

Tô Báo Văn giật mình kinh hãi nhìn thẳng vào mặt Độc Cô Hưng vừa cười vừa nói:

-Người ngấm ngầm vận nội công tâm pháp "Nghênh khí tăng thanh" lại thêm sự trợ giúp của chưởng lực dồn bốn tiếng hai thắng một bại đi bốn phía khác nhau hoá thành những tiếng kêu "ùmùm" quả thật thông minh khôn ngoan, và công lực cũng khá thâm hậu đấy. Thế nào mà người dám ra đây đòi đấu với ta.

Nói tới đó, Báo Văn lại lộ vẻ kiêu ngạo.

Độc Cô Hưng rất thông minh, chỉ xem sắc mặt với thái độ của đối phương biết ngay đối phương cũng vận huyền công tâm pháp, nghênh khí tăng thanh để đưa bốn tiếng "ra đấu với ta" ra tận ngoài xa.

Nhưng Báo Văn quá kiêu ngạo, song chưởng chưa cử động thì tiếng nói không thể nào dồn ra được bốn mặt như Độc Cô Hưng, nên Độc Cô Hưng rất an ủi, nhận thấy trận này mình đã hơn đối phương một chút. Như vậy cũng có thể gọi là tiểu thắng được.

Bỗng có tiếng kêu "ầm ầm" từ ngọn núi ở phía đằng xa vang dội lại, kêu như tiếng sấm và mãi mãi không ngớt. Quả đúng như Độc Cô Hưng đã dự đoán, Báo Văn không sao đưa nổi bốn tiếng "ra đấu với ta" đi bốn phía mà chỉ có thể dồn được một mặt ở đằng trước thôi.

Báo Văn đưa mắt liếc nhìn quần hùng ngồi ở dưới đài, bèn lên nói:

-Báo Văn rất hổ thẹn, trận này chỉ có thể hơi thắng được Độc Cô Hưng nửa mức thôi.

Độc Cô Hưng trợn ngược đôi lông mày lên tỏ vẻ không phục la lớn:

-Tô Báo Văn, tiếng nói của người chỉ có thể dồn được ở một phía tới thôi, chứ không được ở tứ phía như ta. Như vậy, rõ ràng người đã thua ta một mức, thế mà ở trước mặt quần hùng, không biết xấu hổ, lại còn tự khoe khoang là đã thắng ta nửa mức!

Báo Văn cười khẩy đáp:

-Độc Cô Hưng, người còn kém xa, nếu người không tin thử về hỏi những người sành điệu xem, ta với người ai hơn ai kém?

Độc Cô Hưng rất kinh ngạc và thắc mắc, liền quay người lại nhìn, thấy Phạm Long Sinh đang tùm tùm nhìn y gật đầu, và dùng Nghĩ ngữ truyền thanh nói rằng:

-Chân khí nội lực của y dồi dào hơn cậu nên tiếng vang kêu như sấm động và mãi mãi không dứt, quả thật cậu đã thua người ta một mức. Cậu phải dùng chưởng đẩy riêng nói đồn sang tứ phía, người ta không phải là không làm được như thế, nhưng người ta không thêm làm đấy thôi.

Nghe Long Sinh nói xong Độc Cô Hưng mặt nóng hổi, thẹn vô cùng, liền quay lại bảo Báo Văn rằng:

-Nếu vậy, trận đấu thứ hai đến lượt người ra đầu đề đi!

Báo Văn vẫn vênh váo khế lắc đầu đáp:

-Báo Văn đấu với người đã tự hạ thấp giá trị của mình rồi, nên việc ra đầu đề khỏi phải cần đến ta, cả ba trận nhờ người đảm nhận hết.

Báo Văn nói như vậy Độc Cô Hưng cũng không từ chối nữa, Y liền nghĩ bụng:

"Trận đấu thứ hai này, thế nào ta cũng phải cố thắng y mới được. Như thế mỗi người thắng một trận là huề".

Nghĩ đoạn, y liền cau mày lại suy tính giây lát rồi vừa cười vừa nói với Báo Văn tiếp:

-Trận thứ hai, mỗ muốn đấu chưởng pháp.

Tất nhiên Báo Văn không phản đối nên, y gật đầu đáp:

-Đấu chưởng cũng được. Gỡ thế đối thức như vậy được thua rõ ràng hơn, khỏi phải như trận vừa rồi, người đã thua mà cũng không hay.

Độc Cô Hưng thấy đối phương nói mỉa như vậy, liền cười khẩy nói tiếp:

-Chỉ gỡ thế đối thức không thì buồn tẻ lắm, nên Độc Cô Hưng muốn thêm một chút gia vị vào bên trong để cho trận đấu này được xôm hơn và cũng để cho đại hội Thiên Nam này tăng thêm chút thanh sắc.

Báo Văn thấy y nói như vậy cũng phải kinh ngạc và hoài nghi thầm, liền nhìn Độc Cô Hưng hỏi tiếp:

- Đấu chưởng gỡ thế đối thức mà lại còn thêm trò khác vào nữa kể cũng mới mẻ thật. Người định thêm cái trò gì vào đó, nói ra cho ta nghe, và người định thêm bằng cách nào?

Độc Cô Hưng vênh váo, vừa cười vừa đáp:

-Giả dị lắm. Người học văn chuộng nhất là uống rượu ngâm thơ, còn chúng ta con nhà võ, chả lẽ không thể bắt chước được nhà văn một mặt uống rượu, một mặt đấu chưởng với nhau hay sao?

Nghe Độc Cô Hưng nói xong, Báo Văn mới yên tâm, liền cười hờn hở và tán thành ngay:

-ý kiến này của người kể cũng mới mẻ và lạ đấy. Ta tán thành.

Y vừa nói vừa vẩy tay gọi một tên đệ tử đứng hầu ở bên bưng hai chén rượu.

Một lát sau, tên đệ tử nọ đã bung chén rượu ngon tới. Độc Cô Hưng liền cầm lấy một chén uống cạn ngay. Báo Văn thấy vậy, ngạc nhiên hỏi:

-Độc Cô Hưng, người bảo vừa uống rượu vừa đấu chưởng với nhau, sao chưa đấu một thế chưởng nào cả, chưa chi người đã uống cạn ngay chén rượu của người rồi? Chẳng lẽ uống một chén rượu rồi lại ra tay đấu một thế sao?

Vứt cái chén không đi, Độc Cô Hưng cười như điên như khùng, vênh vác đáp:

-Nhà văn uống rượu ngâm thơ, họ là những người văn võ yếu ớt, nên nhấm nháp từ từ, còn chúng ta là con nhà võ thì chú trọng hào hùng khoẻ mạnh. Một một cái hét của chúng ta cũng làm cho mặt trời và mặt trăng biến sắc, chứ tao nhã như nhà văn sao được, chúng ta chỉ có thể nốc rượu thôi chứ không thể nhấm nháp như họ. Trận đấu của chúng ta chỉ hạn đấu một trăm thế chưởng thôi, nếu chưởng pháp mà không phân thắng bại thì phải căn cứ vào hai hũ rượu xem ai uống nhiều thì người ấy coi như là đã thắng trận đấu thứ hai này.

Báo Văn nghe thấy Độc Cô Hưng nói như vậy liền nghĩ bụng:

"Một tay ôm hũ rượu vừa uống vừa đấu, cách đấu như thế này trong võ lâm cũng đã có người đấu bằng cách ấy rồi, nhưng với võ công của mình dù tửu lượng không thắng nổi đồ đệ của Nam Môn lão đạo, về mặt chưởng pháp thì ta thể nào cũng nắm chắc phần thắng".

Vì trận thứ nhất Độc Cô Hưng đã bị thua nên y mới nghĩ ra đầu đề này, hy vọng thắng lại một trận để huề với đối phương. Sau y thấy Báo Văn lẳng lặng suy nghĩ, không nói năng gì hết, lại sợ địch thủ phản đối nên y vừa cười vừa nói khích rằng:

-Nếu như người nhận thấy đấu như thế bất tiện hay khó khăn thì cứ việc lên tiếng thay đổi cách đấu khác cũng được. Độc Cô Hưng này không phản đối đâu.

Báo Văn biết thằng nhỏ nói khích, nhưng với thân phận và địa vị của mình, khi nào lại chịu lép vế trước mặt một tên tiểu bối như thế, nên y ngừng mặt lên trời cười như điên như khùng một hồi rồi bĩu môi đáp:

-Đầu đề của người đề nghị tuy mới mẻ và lý thú thật. Hơn nữa, người lại tự phụ quá, nhưng đấu một trăm hiệp như vậy ta nhận thấy hình như quá nhiều một chút, nên ta chỉ muốn đấu năm mươi hiệp thôi chẳng hay người có bằng lòng không?

Độc Cô Hưng nhanh nhẩu đáp:

-Được! Được! Vậy người đem hai hũ rượu ra đi! Phải đem nguyên hũ, chúng ta mở niêm phong ngay tại trận, mỗi người bung một hũ và mỗi người đứng ở một đầu võ đài.

Lối đấu này kể cũng khá mới mẻ và kỳ diệu, mỗi người ôm một hũ rượu nặng ít nhất cũng năm sáu chục cân, tuy một tay vẫn có thể ôm nổi, nhưng về mặt hành động thì thể nào cũng kém linh động và cả ra tay tấn công cũng bị ảnh hưởng nốt.

Các anh hùng hào kiệt ngồi xem ở bên dưới thấy trận đấu hiểm có trong đời này, ai nấy cũng bị hấp dẫn ngồi yên một chỗ mà chăm chú nhìn lên võ đài để xem trận đấu phát triển như thế nào?

Dật Tư vừa cười vừa hỏi Độc Cô Sách rằng:

-Biểu đệ, vị sư đệ này của biểu đệ là môn đồ đặc ý của Nam Môn lão tiên bối. Nam Môn lão tiên bối đã lừng danh thiên hạ về ba môn rượu, ngủ và bói. Ngu tử nghe nói người sư đệ của biểu đệ đã học hỏi được hai môn Thủy và Tửu, nhị tuyệt của ông ta rồi nên ngu tử dám chắc trận đấu này Độc Cô Hưng thể nào cũng đắc thắng.

Tuy Độc Cô Sách cũng tưởng như thế, nhưng chàng nhận thấy Độc Cô Hưng tuổi hãy còn nhỏ thiếu kinh nghiệm, thì giờ theo học Nam Môn sư thúc lại rất ngắn ngủi, vì vậy một mặt chàng mỉm cười gật đầu, một mặt lại cau mày thủng thủng đáp:

-Sự phán đoán của biểu tử không thể sai lầm được, nhưng tiểu đệ chỉ sợ Hưng đệ theo học võ nghệ không được bao lâu, còn kém hoả hầu khó mà đấu trí tranh thắng được với bọn lão ma đầu của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát được.

Phạm Long Sinh vội xua tay, xen lời, cười ha hả nói:

-Độc Cô lão đệ, cái gì thì mỗi không dám khen sư đệ của lão đệ, duy có trận đấu này thì mỗi dám cam đoan thể nào y cũng sẽ đắc thắng.

Thấy Long Sinh nói vậy, Độc Cô Sách mới đỡ lo, đưa mắt nhìn lên trên võ đài xem tiếp trận đấu.

Lúc ấy Độc Cô Hưng tay bưng hũ rượu, ra vẻ lăm, đứng lẩy tẩn rồi nhìn thẳng vào đối phương để đợi chờ.

Tuy bề ngoài không coi địch thủ vào đâu, nhưng Báo Văn đã nhận thấy đấu với phương thức đặc biệt này, trong lòng cũng hơi lo âu. Y trông thấy Độc Cô Hưng ôm cái hũ rượu trông rất quái dị liền nghĩ bụng:

"Ta thử xem dáng điệu của người thế này, người còn chân tay đâu mà tấn công được ta nào?"

Y vừa nghĩ vừa đưa mắt nhìn thẳng vào người Độc Cô Hưng.

Lúc ấy Độc Cô Hưng đã nâng hũ rượu lên thật cao, ngừng đầu uốn ừng ực mấy hớp liền.

Báo Văn thấy thế lại cau mày, nghĩ tiếp:

"Nam Môn lão đạo đã nổi tiếng về môn uống rượu, xưng hùng võ lâm, tửu lượng của y rất hào hùng, trên thế gian này không ai địch nổi. Tiểu tử này là đệ tử đặc ý của lão đạo sĩ ấy, tất nhiên tửu lượng của y không kém người đâu. Nếu chờ y uống cạn hũ rượu này, rồi cầm hũ rượu không đấu với ta, như vậy có phải là cả chưởng pháp ta cũng thua y nốt. Mà dù ta không thua về chưởng pháp đi chăng nữa ta uống ít rượu hơn y như vậy ta cũng thua rồi".

Nghĩ tới đó, y liền cau mày lại để nghĩ cách đối phó.

Độc Cô Hứng một mặt cuồng ầm, một mặt để ý tới động tĩnh của đối phương. Thấy Báo Văn đang cau mày nghĩ cách đối phó, y liền hớn hử cười ha hả, nói:

-Rượu ngon thật!Rượu ngon thật!Tô Báo Văn, người không uống thì thật đáng tiếc lắm.

Tô Báo Văn tức khôn tả, cười khẩy đáp:

-Nếu chỉ tỉ thí tửu lượng có lẽ ta không bằng người, nhưng nói về võ công, thì ta dư sức thắng người.

Độc Cô Hứng xéch ngược một bên lông mày kiếm lên, quát lớn:

-Giỏi lắm!Nếu vậy người hãy đỡ ba thế võ của ta thử xem.

Nói xong, y dùng tay trái cầm miệng hũ, tay phải hất ngang một thế, luồng cuồng phong nhanh như điện chớp và mạnh vô cùng nhằm Báo Văn tấn công tới.

Báo Văn cười khẩy một tiếng, phi thân nhảy chéo sang bên tám thước để tránh né. Độc Cô Hứng lại tiến thêm, nhằm đúng ống chân của Báo Văn đá luôn.

Báo Văn giơ chân phải lên né người để tránh.

Độc Cô Hứng dồn sức vào cánh tay trái xoay người một vòng, tay trái vẫn nắm lấy miệng hũ rượu, nhờ thế quay đó dùng hũ rượu quật mạnh vào ngang lưng Báo Văn.

Thoạt tiên Báo Văn không ngờ đối phương lại dùng hũ rượu tấn công mình như vậy. Y thấy cái hũ rượu phang tới vừa nhanh, vừa mạnh kinh hãi vô cùng. Trong lúc hoảng hốt, y nhún chân một cái, nhảy ra ngoài xa hơn trượng.

Mùi rượu thơm đã theo hơi gió bay đi khắp nơi. Tuy Báo Văn tránh được ba thế liên hoàn tấn công của Độc Cô Hứng, nhưng y đã làm cho rượu trong hũ văng ra ít nhiều.

Độc Cô Hứng cười vẻ kiêu ngạo, tay trở Báo Văn, vừa cười vừa nói:

-Rượu ngon không uống, lại đổ ứt hết cả quần áo như thế. Thật đáng tiếc!Thật đáng tiếc!

Báo Văn mặt đỏ bừng, mắt lộ hung quang hét lớn:

-Độc Cô Hứng, người đừng có đắc chí vội. Trong năm mươi thế, Báo Văn này thế nào cũng khiến người phơi xác trên đài vãi máu ra ngoài xa ba thước cho mà coi!

Nói xong, y vừa bưng hũ rượu lên chực uống, thì Độc Cô Hứng lại rú lên một tiếng thật dài, giở những thế tuyệt diệu ra, dùng cả chưởng lẫn chỉ tạo nên đầy trời chỉ phong, bóng chưởng trùng trùng điệp điệp như nước sông Trường Giang cuồn cuộn chảy tới, thỉnh thoảng y lại dùng hũ rượu văng một cái hoặc phi lên một chân, khiến Báo Văn chỉ có cách hoảng hốt né tránh một cách rất tồi bời. Vì vậy y càng tức giận thêm, mồm cứ rú hoài.

Báo Văn tay phải bưng hũ rượu, tất nhiên về phương diện linh hoạt cũng bị hạn chế, nên dù có võ công rất cao siêu, mà không giở ra được, chân tay cuống quýt cứ

nhảy nhót chạy quanh võ đài trông rất hoạt kê, khiến ai cũng không nhìn được cưỡi.

Báo Văn vừa thở hổn hển, vừa ngừng chân lại, mặt đã lộ sát khí hai mắt liếc nhìn Độc Cô Hưng, rồi ném hũ rượu lên trên không, một mặt vén tà áo lên để lau chùi những giọt bắn vào đầu vào mặt, một mặt thì cười khẩy luôn mồm, nói:

-Đã đấu được hai trận, mỗi người thắng một, chỉ còn một trận này thôi. Độc Cô Hưng, người phải cẩn thận, đừng để trận cuối cùng này mà lại bị toi mạng...

Trước khi lên võ đài đấu, Độc Cô Hưng cứ tưởng mình theo học ân sư, tuy thời gian rất ngắn, nhưng đã được sư phụ dùng Tiểu chuyển luân đại pháp thay xương đổi cốt cho mình, công lực đã tăng tiến hơn trước gấp bội, và mình còn thông minh hơn người, trí nhớ lại rất cao, đã học được bảy thành võ công của ân sư rồi, nên y rất tự tin, mới nhảy ra đòi ứng chiến như thế. Ngờ đâu trận thứ nhất, so tài nội gia huyền công đã bị thua người, trận thứ hai, mình nhờ mách lối mà thắng trận, tất nhiên đối phương có thua cũng không chịu phục.

Nghĩ tới đó y không dám kiêu ngạo như trước nữa, và y cũng biết lâm trận đối địch, kỵ nhất là hoảng sợ và rối trí, nên y cố trấn tĩnh tâm thần để cho đầu óc sáng suốt, hai mắt sáng quắc nhìn Báo Văn, gật đầu đáp:

-Trận này là do người quá khinh địch mà thua, tất nhiên trong lòng người không phục. Nhưng người đừng có lấy thế làm sĩ nhục, hãy để toàn lực vào trận đấu thứ ba này phân cao thấp kẻ mạnh còn, kẻ yếu thì phải chết.

Mấy lời nói của y rất tâm bình khí hoà, không làm bộ và cũng không hèn kém, lại rất đặc thế.

Báo Văn thấy Độc Cô Hưng nói như vậy cũng phải cảm động mà khen ngợi thầm:

"Thảo nào Thích Đạo Song Tuyệt tiếng tăm lừng lẫy bốn bể, tên tuổi trấn động khắp thiên hạ, ngoài võ công hãn thế thần quỷ khôn lường ra, họ lại còn có môn Dương Khí chí đạo mà Hoàn Vũ Cửu Sát chúng ta xưa nay vẫn sao nhãng. Vì thế mà môn hạ đệ tử của họ mới có sự thành tựu trác tuyệt như thế này".

Nghĩ tới đó, vẻ mặt của Báo Văn đã mất sát khí chỉ trong nháy mắt đã biến thành một người khác hẳn hồi nãy, nên y mỉm cười gật đầu đáp:

-Độc Cô Hưng, Báo Văn có thù lớn với sư phụ của người, có thể nói là cừu sâu như biển, hận cao bằng núi, nhưng ta không thể nào không nhìn nhận lão đạo sĩ sư phụ của người quả thật là tài ba hơn nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát chúng ta một mức. Bằng không, làm sao mà dạy được đồ đệ như người.

Độc Cô Hưng nghe nói cười khì một tiếng, định trả lời, Báo Văn lại xua tay nói tiếp:

-Bây giờ khen hãy còn sớm. Trận thứ ba đấu bằng cách nào tùy ở người định đoạt lấy.

Độc Cô Hưng cau mày lại, chỉ hơi suy nghĩ một chút đã nghĩ ra cách đấu liền. Y không cần phải nói nhiều nữa, liền mỉm cười đáp:

-Mỗ tự nghĩ chỉ có môn Linh tây nhuyễn kiếm là hơi thuận thực một chút và mới có thể tạm gọi là đem ra để tranh hùng với người được thôi.

Tất nhiên Báo Văn không phản đối liền sai người lấy một thanh trường kiếm bằng gang để sử dụng.

Độc Cô Hưng rút luôn thanh nhuyễn kiếm ở ngang lưng ra.

Đôi bên cùng lui về phía sau ba bước, nghênh thần định khí, mắt nhìn thẳng vào đối phương để định phân thắng bại trận đấu thứ ba này.

Trong lúc Báo Văn với Độc Cô Hưng sắp sửa đấu với nhau ở trên võ đài, thì quần hùng, kể cả chính lẫn tà đã bàn tán xôn xao.

Chúc Thiếu Khoan ở chung với Báo Văn đã được mấy chục năm nên y rất thuộc cả tính nết lẫn hành vi của người em kết nghĩa ấy. Sau khi thấy Báo Văn thua trận thứ hai và nghe thấy Độc Cô Hưng nói như thế xong, đã thay đổi hẳn thái độ, khiến y cũng phải ngạc nhiên vô cùng.

Tình hình này không sao thoát khỏi đôi mắt sắc bén của Âm Dương Song Ma.

Thúc Độ hơi cau mày lại, đối với trận đấu này chỉ giữ một thái độ canh chừng thôi, còn Sở Lục Châu thì người rất hẹp lượng, xưa nay không bao giờ chịu lép vế ai hết. Tuy y thì không nghe thấy Báo Văn với Độc Cô Hưng nói với nhau những gì nhưng đã không sao nhịn được liền cười khẩy nói với Thiếu Khoan rằng:

-Chúc Thiên Tôn mau báo cho Tô bát đệ hay, mau mau mà kết thúc trận đấu đi, không nên kéo dài thì giờ ra như thế nữa!

Thiếu Khoan có vẻ khó xử, giọng cười:

-Sở đại tử nói rất phải. Nếu Tô bát đệ mà bị thua một tên tiểu tử ít tuổi như vậy quả thật mất sĩ diện lắm. Nhưng trận thứ ba đã bắt đầu rồi dù sao cũng phải để cho họ đấu xong đã, chưa đấu đã rút lui thế nào cũng bị người ta bảo là y sợ địch mà phải miễn chiến như thế.

Lục Châu kêu "hừ" một tiếng chứ không nói năng gì nữa.

Thiếu Khoan, Uất Trì Cảnh, Đinh Ngọc Sương đã trông thấy rõ Sở Lục Châu cười khẩy như vậy là tỏ vẻ bất mãn rồi.

Còn phía bên kia, Bạch Phát Thánh Mẫu với Công Dương Thọ đều tỏ vẻ kinh ngạc và nhìn vào mặt Độc Cô Sách.

Độc Cô Sách cũng ngạc nhiên, gượng cười và cau mày lại giải thích:

-Hưng đệ của tôi xưa nay vẫn tinh khôn lắm và lại rất thông minh, hình như y đã hấp thụ được tinh thần của Nam Môn sư thúc, muốn siêu độ Báo Văn, một kẻ rất hung ác ra khỏi vực thẳm của tội lỗi, ý nghĩ này của y rất hay, nhưng tôi dám chắc y không thể nào thành công đâu.

Tiêu Anh thở dài một tiếng rồi đáp:

-Lời nói của hiền tế rất đúng nhưng tôi không tán thành. Các người thử nghĩ xem ví dụ như già này là kẻ đây nghiệp tội mà còn có thể hối cải được, huống hồ bọn Cửu Sát Hoàn Vũ mà không khuyên được họ cải tà quy chính hay sao chứ?

Nói xong, mặt bà ta lộ vẻ rất hiền từ ngay.

Mộ Dung Băng lúc này đã được Tiêu Anh cứu chữa cho hồi tỉnh, nghe thấy người nói như thế, cũng cảm khái xen lời nói:

-Mỗi người có một hoàn cảnh riêng biệt, có một tao ngộ khác nhau thì tất nhiên tư tưởng và cử chỉ không thể người nào cũng giống người nào được. Nhưng nếu có người dùng đại nghĩa hiểu dụ chân lý thì thể nào người đó dù là đại gian ác cũng phải sửa đổi mà trở nên một người mới...

Nói tới đó, nàng ngừng giây lát lại nói tiếp:

-Tôi chỉ mong ý nghĩ của tôi có thể trở thành sự thật, khiến đại hội Vệ đạo ma trong Ly Hồn Cốc này giảm bớt một chút sát nghiệp.

Quần hiệp bên chính phái nghe thấy nàng nói như vậy đều cảm động vô cùng.

Lúc ấy ở trên đài, Báo Văn với Độc Cô Hưng đang quay quần bên nhau. Tuy Độc Cô Hưng đã quyết tâm giở lạng hải hà ra để dẫn độ Báo Văn cải tà quy chánh. Nhưng khi ra tay đấu với nhau thì lại nổi lòng hiếu thắng của những người trẻ. Y cho kiếm pháp của mình được Độc Cô Sách chỉ điểm cho, đã học được Thập Bát La Hán Kiếm rồi, sau lại được đại sư bá chỉ vào nên càng tiến bộ thêm. Huống hồ y lại còn học được của sư phụ y là Nam Môn "Tam Kỳ Thần Kiếm" nên y muốn ở trận thứ ba này phải đánh bại kẻ địch để làm rạng rỡ sư môn.

Vì tâm lý mâu thuẫn ấy mà đã làm cho y rất khó xử, nên cứ quay quần mãi mà vẫn chưa ra tay tấn công được thế nào.

Lúc ấy Tô Báo Văn vì cảm động tinh thần của Độc Cô Hưng, thiên tính của y mài miết mấy chục năm nay bây giờ mới bỗng hồi tỉnh lại, chỉ muốn rút chân ra khỏi bùn lầy, giải thoát các sự ân oán của thế tục rồi ngao du thiên hạ thay lòng đổi dạ, để sống một cuộc đời còn lại. Nhưng y làm thế liệu có được các minh huynh minh tử thông cảm cho không?

Báo Văn cũng có mâu thuẫn đó, làm cho y rất phân vân khó xử, nên y và Độc Cô Hưng cứ chạy quanh đối thủ mãi mà vẫn chưa ai dám ra tay tấn công.

Hai người giở hết tốc lực khinh công ra chạy quanh ở trên đài, hầu như trước khi so tài về kiếm pháp, hai người đều giở khinh công ra thi thố với nhau vậy.

Ước độ nửa tiếng đồng hồ sau, đừng nói vợ chồng Âm Dương Song Ma bất mãn mà cả Chúc Thiếu Khoan cũng cau mày lại, không sao nhịn được liền dùng "Nghĩ ngữ truyền thanh" dặn bảo Báo Văn rằng:

"Bát đệ, đại hội ngày hôm nay mạnh còn yếu mất, không phải địch thì là ta. Bát đệ không cần e dè gì nữa, mau giở toàn lực ra để thanh toán món nợ cũ hơn ba mươi năm về trước và hãy lấy lời ở người của tiểu cầu này trước".

Trong lúc Báo Văn đang phân vân khó xử, bỗng nghe thấy lời dặn bảo của Thiếu Khoan, y liền thết lớn một kiếm hoá thành muôn đoá hoa bạc, tia sáng bao trùm cả một góc trời.

Đó là thế "Lục Nguyệt Phi Sương", Báo Văn bỗng nhiên giở ra tấn công Độc Cô Hưng như bão táp ngay.

Tuy chưa quyết định hãn chiến hay hoà. nhưng trước mặt cường địch, Độc Cô Hưng vẫn không dám sơ ý, y đã dồn hết công lực vào thanh nhuyễn kiếm rồi, cho nên vừa nghe thấy tiếng quát tháo của đối phương, y đã vội nhảy chéo sang bên ba bước ngay, để thoát khỏi bóng kiếm của đối phương trước, rồi sử dụng thế "Giáng long phục hổ" ra trả đũa.

Báo Văn ra tay tấn công trước, thấy Độc Cô Hưng đã tránh sang bên, định thừa cơ đuổi đánh. Thì ngờ đâu, kiếm thế của y chưa kịp thay đổi, đã thấy những tia sáng lạnh lùng nhằm thượng, trung, hạ ba nơi của mình lấn át tới và nhanh không thể tưởng tượng được.

Hoàn Vũ Cửu Sát ẩn tích ở trong núi hoang hơn ba mươi năm khổ công tu luyện võ công, mục đích là muốn đấu với Thích Đạo Song Tuyệt.

"Thập Bát La Hán Kiếm" là Phật môn tuyệt học của Đại Bi Tôn Giả tất nhiên Báo Văn phải biết rõ lắm, nên y vừa thấy kiếm của Độc Cô Hưng tấn công tới, tuy hơi sợ hãi nhưng y vẫn kịp nhảy sang bên tám thước để tránh né.

Độc Cô Hưng cũng biết thế kiếm này không thể hạ nổi đối phương cho nên y vừa giở thế đó ra tấn công, vừa tiến lên mấy bước, mút thanh nhuyễn kiếm hoá thành ba cái cầu vòng và như ba ngôi sao sa nhằm thẳng đầu Báo Văn tấn công tới trông vừa khéo vừa đẹp mắt vô cùng.

Báo Văn thấy mình vừa ra tay tấn công một thế đã bị Độc Cô Hưng trả đũa luôn hai thế kiếm một lúc, y vừa kinh hãi vừa hổ thẹn. Nhưng vì trường kiếm ở trong tay y chỉ là một thanh kiếm thường, khó mà ganh đua sắc bén với thanh nhuyễn kiếm Linh Tây của đối phương, bắt buộc y phải nhảy sang bên mấy thước để tránh né hai lần như thế. Rồi y bỗng đưa thanh trường kiếm từ dưới đất hất ngược lên, sử dụng "Nộ Hải Đãng Giao" (Giao long nhảy múa trên mặt bể đang sóng gió) để trả đũa.

Vì thấy hai thế kiếm liên hoàn ra tay của mình đều bị đối phương ung dung tránh né được hết, Độc Cô Hưng mới biết Thiên Diện ma Quân này thật không hổ là một tay ma đầu thuộc nhất đẳng trên giang hồ, nên y lại càng cẩn thận vận khí ở đơn điền, ngênh tụ vào thanh nhuyễn kiếm định nhờ bảo kiếm sắc bén của mình chặt gãy trường kiếm của báo Văn.

Độc Cô Hưng đã quyết định như vậy liền giở luôn thế "Độc Tân Cử Bôi" (Là Động Tân nâng chén) chân đi loạng choạng như người say rượu, kiếm thế lại mềm yếu, gần như một người đã say khướt không còn hơi sức gì nữa vậy.

Báo Văn quả thực lợi hại, thấy Độc Cô Hưng gỡ thế kiếm đó ra, biết ngay đó là một trong "Túy Tiên Bát Thức" của pho kiếm "Tam Kỳ Thần Kiếm" do Tam Kỳ Vũ Sĩ đã khổ công sáng tạo ra, biến hoá khôn lường, ảo diệu vô phương, nên y hơi kinh hoàng, vội tránh ra ngoài xa hơn trượng, giờ ngang trường kiếm nhìn Độc Cô Hưng xua tay nói:

-Trước sau ba thế kiếm của bạn nhỏ là do Thích Đạo Song Tuyệt truyền thụ cho, vậy Độc Cô Hưng bạn là môn hạ cao túc của ai trong hai vị đó?

Độc Cô Hưng cả cười đáp:

-Bạn họ Tô, mỗ chả đã sơn nói rồi là gì, hà tất phải hỏi thêm như thế làm chi?

Báo văn cười khẩy nói tiếp:

-Ta nhận thấy người ít tuổi như vậy mà đã học được chân truyền của Thích Đạo Song Tuyệt hai nhà, kể cũng rất hiếm có, nhưng lại rất đáng tiếc!

-----oO-----